

Film- inter- essen

Da Filmmuseet for 14-15 år siden begyndte sine regelmæssige forevisninger, var antallet af medlemmer oppe omkring de 3500. Med årene er denne skare systematisk svundet ind, og nu er antallet af medlemmer kun det halve. I takt hermed er antallet af forevisninger blevet mindre, til gengæld har museet i de senere år budt på flere film end nogensinde før, omkring 60 forskellige film pr. sæson. Disse forhold kan nok give anledning til visse funderinger, især når det synes almindeligt vedtaget, at den seriøse filminteresse aldrig har været større end nu.

En første og nærliggende forklaring på, at færre nu interesserer sig for museets filmserier kan det naturligvis være, at serierne ikke mere er så attraktive. Mange af de berømte film blev fyret af i de første serier, og i de ordinære serier har vi kun på ganske få undtagelser nær gentaget film fra tidligere serier. Vi tror dog ikke rigtigt på, at grunden skal søges her. Genoptagelser af tidligere viste klassikere i specialserierne og i forrige sæsons klassikerrække lokkede ikke mange. Antallet af danmarkspremierer i serierne er også forøget, og inden for de sidste par år har vi vist herhjemme hidtil ukendte film af *Bresson*, *Torre Nilsson*, *Buñuel*, *Antonioni*, *de Sica*, *Maselli*, *Welles*, *Andrzej Munk*, *Imai*, *Gosho*, *Renoir*, *Rossellini*, *Dovzhenko*.

Men man kan nok spekulere sig frem til nogle årsager. Det er klart, at man i begyndelsen kunne basere meget på nyhedens interesse. En væsentligere grund til frafaldet er det dog nok, at da museet startede sine forevisninger af film, var forevisningssalen i Frederiksbjerggade praktisk talt det eneste sted, hvor den filminteresserede kunne se film uden for biograferne. Og der var et vældigt behov for at supplere sine oplevelser i biografen med andre, først og fremmest fordi repertoireet ikke var så spændende i biograferne. I dag har situationen ændret sig radikalt. For det første bydes der nu på film mange steder uden for biograferne. Først og fremmest har fjernsynet naturligvis sat sine spor i museets virksomhed, ligesom det har grebet ind i biografernes vilkår. Endvidere har den filminteresserede nu fået „Cavalcadetretet“, hvor man kan samle meget af det op, som ikke blev nået i første omgang. Og det er ikke få filmaftener, der tilbydes i foreninger, på aftenhøjskoler etc. Endelig må det ikke glemmes, at biografernes repertoire i de senere år er blevet så meget bedre, at de ordinære biografbesøg lægger et ikke ringe beslag på den filminteresseredes tid. Der er således efterhånden nok af tilbud, og man kan ikke fortænke de filminteresserede i, at de må vælge, og måske kan man heller ikke bebrejde dem en vis blaserthed. Man kan derfor sige, at museet måske rent forevisningsmæssigt har savet den gren over, det selv har siddet på. Det er der imidlertid ingen grund til at beklage sig over, thi det var målet at arbejde på udbredelsen af filminteressen udover museets kreds.

Museet har derfor i højere og højere grad sluppet det publikum, som man kunne kalde det mere alment filminteresserede, og skulle derfor i højere grad kunne koncentrere sig om det meget interesserede.

Her viser det sig imidlertid, at selvom filminteressen måske nok er steget, er der stadig et meget lille klientel for det mere specielle. Når vi derfor af og til animeres til at hellige os specialserier, således som vi har gjort, og således som vi agter at fortsætte med, må det straks gøres klart, at der her er tale om et pionerarbejde, og at man ikke skal vente sig megen tilslutning. Intet ville være skønnere end at kunne præsentere serier som „La Cinémathèque Française“'s japanske eller „Museum of Modern Art“'s *Hawks-* eller *Welles-seasons*. Men så stor er det danske filmpublikums interesse endnu ikke, at sådanne serier vil tiltrække andre end den hårde kerne. Når man ikke kan samle mere end et par hundrede sammen til en *Strobeim*-serie eller under 1000 til så unik en manifestation som en præsentation af seks *Ozu*-film (til sammenligning kan nævnes, at samme *Ozu*-serie i Helsingfors blev set af 1600), skal man ikke gøre sig store forhåbninger. Der er stadig et arbejde at gøre.